

yan különlegességünk, mint az ágas ékabúza. Felér egy időutazással a Tisza-tavi dzsungel: mielőtt még szabázták volna, ilyen vadregényes volt a folyó – mondják a szakemberek.

– Szeretem a kanyargó szöke Tiszát. A legszebb és legmagyarabb folyó. Ezért is fájó, hogy hazai szabását majd' négyszáz kilométerrel csonkították meg Trianonban – vall tájhoz és az attól elválaszthatatlan emzethez fűződő érzelmeiről ti-

A legszebb és legmagyarabb folyó. Ezért is fájó, hogy hazai szabását majd' négyszáz kilométerrel csonkították meg Trianonban

acsegei nyaralójában KISS LÁSZLÓ, magyar hajózási társaság (Mahart Assnave Kft.) tiszteletbeli kapitánya megtegye embert ajándékozott meg az múlt tizenkét évben felejthetetlen emlékekkel. Ennyi ideig volt a tiszai emélyhajózás lelke. Ilyen sokáig állt rugdíjasként – majd négy évtizedes csúti szolgálat után – a fedélzeten. Még tavaly is közel tizenötezer utast elvezetett a kiskörei erőműhöz és a kaji szőlőhegyhez a menetrend szerint közlekedő Csege vízibuszon, majd Matthias Rex és a Zebegény nevű rendezvényhajókon.

Ma már csak a Csege motoros üzemelet, melyet régebben Sárrétnak hívták: Kiss László javaslatára keresztelték tíz évvel ezelőtt. A vízi jármű nem letlenül viseli magán a Tisza-parti motoros nevét. A forgalomszervezéssel foglalkozó vasutas mindig nyugalmas öregkort képzel el magának, a szakmai tudása és vére az aktív időszak letelte után sem hagyta nyugodni. Miután Tiszacsegén üdülőt vásárolt, hamar felfedezte a kínálati lehetőséget. Az év nagy részében anyis üresen álltak a környéken a kényes házak, így hát magától adódott ötlet: meg kell szervezni rájuk az egyenforgalmat. Innentől már csak néhány lépés vezetett a hajókig. Kiss László számára mindig is kedvesek

voltak a folyók. Járt már a Dunán, a Dnyeperen, a Néván, a Moszkván, a Szajrán, a Temzén, a Níluson és a Jordánon. Ám egyiket sem találta olyan gyönyörűségnek, mint a némelykor hűtlen és szeszélyes, máskor ölelő és simogató, szépséges Tiszát.

Néhány évvel ezelőtt Kiss László vendége voltam a Mátyás királyunk nevét viselő hajón. Mindenkit, aki a fedélzetre lépett, talpig vasalt egyenruhában, túláradó szeretettel fogadott. A legapróbb részlet is az óramű pontosságával működött. Miután kifutottunk, és miközben a sudár galériaerdőkben, valamint a fák folyóban lebegő tükrökében gyönyörködtünk, előadását hallgathattuk a tájról, versket mondott, magyar költők Tiszához írt bensőséges vallomásait. A kapitány akkor már egy évtizede hajózott szünet nélkül, mindig ugyanazon az útvonalon.

– Mégsem fogom megenni a látványt sohasem – mondja a kapitány, és a tiszai fák koronájára mutat, melyek épp egy könnyű táncot járnak a gyenge szellő fuvallata alatt. – Ez a folyó szinte minden napszakban, órában más és más arcát mutatja felém. Szomorkás, amikor felhők árnyéka vonul át rajta, mosolygós, amikor rásüt a nap. Szinte habosak lesznek a fák, amikor beléjük kapaszkodik a szélvihar, ami földre teperi a nádasokat, és jöttére a gémek, kócsagok is felborzolódtak tollakkal, fázósan húzzák össze magukat. Máskor ezüstössé válnak a fényben az erdők. A naplementében méltóságot sugároznak, a táj hajnali ébredése pedig csak a teremtéshez hasonlítható. Nekem már minden fa és bokor személyes ismerősöm, annyiszor találkoztam velük.

Különleges ez a kapcsolat Kiss László és a Tisza között. A kapitány a folyó szerelmesének vallja magát. Talán abból az időből eredeztethető mindez, amikor fiatalemberként későbbi feleségének udvarolt. Meghitt esti sétáiknak a szolnoki Tisza-part volt tanúja, a Tisza Szálló előtti hangulatos korszó. Utána is minden jeles ünnepet, házassági évfordulót ebben a hotelban ünnepeltek meg. Onnan

látott először lampionos-csónakos felvonulást, ünnepi tűzijátékot a folyón Kiss László. Később Tiszacsegén ő is több alkalommal megrendezte ezt a látványosságot.

– Csak az fáj, hogy életem párjának már nem lehet része mindebben – mondja. – Négy esztendővel ezelőtt temettük el. Én is akkor nyugszom meg majd igazán, amikor mellé kerülök. Úgy beszéltek meg, hogy lelkünk és poraink holtunkban is elválaszthatatlanok lesznek egymástól. Ha újra találkozunk, az lesz nekem az igazi pihenés. Addig pedig, teszem azt, amit a földi élet rám kiró. Bár a hajózást már befejeztem, vendégeim nem feledkeztek el rólam. Most is egy harminkét fős motorcsónaktúrát szervezek. ●

